

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis Universa, Complectens Omnia Morum Præcepta, Et Principia Decisionis Omnium Conscientiæ Casuum, Suis Quæque Momentis Stabilita

Ad usum Parochorum, & Confessariorum

Continens Tractatus de Conscientia, de Legibus, de Peccatis, de Virtutibus
Theologicis, de Religione, & Beneficiis. Adjunctis in hac editione
Propositionibus ad hanc usque proscriptis

Antoine, Paul-Gabriel

Ingolstadii, 1734

VD18 90392140

Q. 1. Quid est Juramentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40986

facta sub conditione: *si nolit prius votum implere.* Excipit Reginaldus si commutatio facta sit in melius, & acceptata à vovente, eo quod acceptatio talis commutationis vim habeat novi voti, quo acceptans obligavit se ad reddendum Deo aliquid melius, quàm antea voverat. Unde implere prius, esset commutare votum ex meliori in minus bonum, quod non licet privata auctoritate, & sine justa causa. 3. Si opus subrogatum fiat impossibile, vel indifferens, juxta multos vovens non tenetur implere prius, etiamsi possit; quia hujus obligatio per Commutationem extincta est: obligatio autem extincta, præsertim quæ propria voluntate suspecta est, non reviviscit, nisi propria voluntate iterum assumatur. Sed num dici potest commutatio facta fuisse sub hac tacita conditione, ut tunc prius impleatur, si moraliter possit impleri?

CAPUT IV.

De Juramento.

Q. I. *Quid est Juramentum?*

Resp. Est attestatio Dei, seu invocatio Dei in testimonium. Unde jurare est Deum invocare, seu assumere in testem, non quidem, ut hîc & nunc veritatem aliquo miraculo testetur, hoc enim esset tentare

Deum, sed quando & quomodo ei placuerit, sive in hac vita, sive in altera, quando illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit consilia cordium.

Hinc juramentum differt ab Adjuratione, quæ est actus, quo quis alterum rogat, vel ei præcipit aliquid per Deum: ut scilicet ejus timore, reverentia, vel amore cogatur, aut permoveatur ad aliquid agendum, vel non agendum, ut illud 1. *Thess. 5. adjuro vos per Dominum, ut legatur Epistola hæc.*

Ad juramentum duo *ex communi* requiruntur, 1. Intentio saltem virtualis jurandi, seu Deum in testem assumendi; nam juramentum debet esse actus humanus, quatenus juramentum est, ac proinde ab intentione jurandi proficisci: alias qui præcisè recitat verba jurandi solum ex intentione docendi, juraret. 2. Locutio, qua Deus in testem advocetur. Quæ locutio non solum in verbis consistit, sed etiam in quovis signo, quo exprimitur Dei invocatio, v. g. nutu, contactu Evangelii, elevatione manûs, &c. quando hæc fiunt ex intentione jurandi. Imò illa locutio potest esse merè interna, & sic juramentum potest esse merè internum.

Hinc 1. Modi loquendi, quibus Deus in testem non adducitur, non sunt juramenta, ut cum dicitur. *Tam verum est, quam sol lucet, quam loquor, &c.* Juraret tamen, qui

qui animum habens Deum ut testem invocandi, adhiberet verba, vel alia signa, quæ alioqui de se talem juramenti significandi vim non habent, ut si cum intentione jurandi diceret: *in veritate hoc faciam*, ut notat Sanchez. Hæc verò locutio, *tam verum est, quam Deus existit, vel quam Christus est in Eucharistia*, est blasphemia, si loquens intendat significare tantam esse in suo dicto certitudinem, quanta est in ea veritate Fidei: sed non est juramentum, nisi per hæc verba intendat adducere Deum in testem.

2. *Certissime, sine dubio, in veritate, &* similes locutiones non sunt juramenta: secus si dicatur, *in veritate Dei vel Christi*.

3. *Ex communi*, non sunt ordinariè juramenta hæ formulæ, *in fide mea, per fidem meam*, quia ordinariè accipiuntur de fide seu fidelitate humana, sine ullo respectu ad Deum. Unde nemo prudens putat, sibi esse rem juramentò confirmatam ob hanc solam locutionem. Item juxta multos, istæ *in conscientia, super vel per meam conscientiam*: quia saltem apud Doctos, significant solum hominem loqui ex veritatis notitia, ex conscientiæ dictamine. Azor tamen dicit, plerosque sentire, iis contineri vim juramenti. *Ex communi*, non sunt ordinariè juramenta hæ formulæ. *In fide boni viri, in fide boni Christiani, vel Sacerdotis*; quia, ut ordinariè accipiuntur,

tur, significant rem afferi, vel promitti ea fidelitate, & veracitate, quam debet habere vir probus, Christianus, Sacerdos, ut ordinariè accipiuntur; nam tunc Deus non adducitur in testem. Ab iis tamen abstinendum est ob scandalum; nam non omnes ita hæc verba intelligunt, & sunt juramenta apud eos, qui existimant esse. Si autem per fidem meam, per fidem boni Christiani, &c. intelligatur fides divina, erit juramentum; qui enim dicit: *per fidem divinam, vel veritatem Dei*, censentur Deum illius auctorem in testem adducere. Quare rudes interrogandi sunt, an per illas formulas intenderint, Deum in testem advocare, & omnes ab his avocandi sunt.

4. In istis locutionibus, *Deus scit, coram Deo loquor, Deus videt conscientiam meam*, spectanda est intentio loquentis; nam si narrative solum proferantur sine intentione jurandi, non sunt juramenta; quia propriè ille non jurat, qui testimonium Dei non implorat ut exhibendum: secus, si invocativè usurpentur.

5. Istæ locutiones, *abnego Deum, per mortem, per ventrem, per caput Dei*, sunt potius blasphemix, quam juramenta.

6. In omnibus modis loquendi habenda est ratio usûs, & spectandæ sunt circumstantiæ, & intentio loquentis; nam juramentum est, si adhibeantur quævis verba, vel signa cum intentione jurandi, ut docent
Sua-

Suarez, Azor, Sanchez & alii, etsi illa juramenti significandi vim non habeant; nam tunc per verba illa quæcunque sint, vult assumere Deum in testem. In dubio de ejus intentione judicari debet secundum communem verborum, quibus usus est, acceptionem.

Q. 2. *Quotuplex est Juramentum?*

Resp. Juramentum dividitur i. In explicitum, quo Dei testimonium expressè invocatur, dicendo, v. g. *Deum testor: Juro per Deum: per Deum ita est: Deum testem invoco, &c.* & implicitum, quo implicite solum Deus adducitur in testem, ut *per Deum: Vivit Deus.* hoc est, per vitam Dei, seu per Deum viventem: vel cum quis jurat per Creaturas nobiliores, in quibus Dei potentia, vel alia perfectio specialiter elucet, vel quæ habent specialem relationem ad Deum; tunc enim earum author tanquam in illis representatus seu præsens censetur in testem adduci, ut si dicas, *juro per Cælum, per Terram, per Templum, per Evangelium, per fidem Christianam, &c.* Item *per Sanctos* intuitu Dei, qui in eis peculiari modo habitat, & virtutem ac veritatem ostendit. Vel *per meam animam, in anima mea*, nam Deus in anima rationali specialiter splendet tanquam in imagine, proindeque censetur Deus in eis splendens